

Ter gelegenheid van de Eerste Steenlegging van het Bijshuis Sofie Heyrman, schepen van welzijn Sint Niklaas

Ik ken een aantal Bijsers al een hele tijd . Ward van het museum, Isabel van de scouts, haar Jasper en Tijn zaten met mijn Jasper in de crèche en Leen een beetje van overal.

Drie jaar geleden kwamen Isabel en Leen met de vraag of de stad geen huis had. Te koop of nog liever te geef om iets op te richten. Proberen gaat mee. En wat je niet vraagt, kan je niet krijgen.

Ze wilden een tweede thuis maken voor hun kinderen.

Een huis dat geschikt was hadden we niet. De huizen die we nog niet verkocht hadden waren te klein of te weinig aangepast.

Al snel dachten we aan de grond naast Vesta in de Watermolenwijk.

Deze grond hadden we bestemd voor een buurthuis of een uitbreiding van Vesta.

Maar misschien kon hij gedeeld worden.

We spraken vrij snel af.

Mijn gedachten na dat gesprek waren velerlei.

1. Amai knap, wat een ongelofelijk engagement
2. Miljaar waar gaan die aan beginnen. Wat een gigantisch project.
3. Het zal belangrijk zijn om af te stemmen met Vesta en ervoor zorgen dat we iedereen mee krijgen
4. Op zich een ideale ligging voor dit project.
5. Hoe kunnen we het regelen dat de grond op zich “gratis” kan gebruikt worden
6. Ik had wel onmiddellijk idee dat als er 1 groep ouders is die dit kan klaar krijgen dan zijn zij het wel.

En ondertussen staan we hier, bij de eerste steen, die meteen al een eerste bank blijkt te zijn.

Ik heb er tijdens die 3 jaar met bewondering naar gekeken.

De bakken werk die de ouders op vele vlakken verzet hebben. Om maar één reden te noemen.

Op die korte tijd hebben ze een enorm netwerk uitgebouwd.

Van usual suspects, mensen die dichtbij stonden en/of mensen die altijd op de kar springen als er kan geholpen worden. Maar ook mensen die op zich niet zo dicht tegen hen stonden of die nog nooit eerder met zulke verhalen in aanraking zijn gekomen. Er is bijna sprake van een Bijscommunity met merchandising. Je kan van alles kopen en overal duiken de BijsT-shirts op. Het enige wat ik nog mis is een Bijskaastaart. Graag met frambozen.

Het is een enorm werk geweest maar er is ook veel realisme dat het werk nog lang niet af is. Dat dit een verhaal is dat niet alle ouders kunnen schrijven. Dat de ouders mekaar moeten blijven zoeken en vinden.

Dat er nog veel waters zijn om door te zwemmen.

En dat een Bijs die klaar is om bewoond te worden, nog maar het begin is van het verhaal.

Maar 1 ding is zeker: dit is een huzarenstukje. Het Centrum voor kinderzorg en gezinsondersteuning (CKG), de Bijs en Vesta vormen samen weer een zeer warme plek in onze stad.

Naast alle wij-zij verhalen, alle tegenstellingen waarmee we de laatste maanden rondom onze oren geslagen worden, tegen al die polarisatie, plaatst de Bijs een verhaal van hoop.

Een heel grote WIJ tegenover al die negativiteit.

En alleen al daarom ben ik hen heel erg dankbaar.

Een dikke proficiat.